

PEONY

MSTORYHUB

황녀는악당을꿈꾼다

5

จบ

เจ้าหญิง

ผู้वादฝัน

อยากเป็น

นางร้าย

The Princess Dreams
Of Becoming A Villain

이라라 Leelala เขียน

เหตุผลที่ข้าช่วยเจ้านะรี

‘ก็เพราะข้าอยากมีชีวิตนะรี’

เรตุสเบื่อชีวิตในยมโลกเต็มทนแล้ว

เขาหลงใหลสิ่งแปลกใหม่และชื่นชอบเรื่องสนุกสนาน
เร้าใจ และในมุมมองของเขา โลกมนุษย์ก็เป็นเช่นนั้น

ทว่าเขาคือเทพเจ้าแห่งโลกใต้พิภพผู้คอยดูแลมนุษย์
ที่ตายไปแล้ว

ยิ่งไปกว่านั้น พวกมนุษย์ต่างมองว่าเหล่าทวยเทพใน
ยมโลกเป็นสิ่งน่ากลัวซ้ำยังไม่เคยนับถือบูชาพวกเขาแจกเช่น
เทพเจ้าแห่งโลกเบื้องบน

เรตุสไม่อาจทำใจยอมรับความอยุติธรรม ความรู้สึกเป็น
ปฏิปักษ์ต่อเทพเจ้าลอเรเลียผู้ประเสริฐของสุ่มโนใจมากขึ้นทุก
ขณะ

เรื่องที่ทำให้เขานึกถึงเทพเจ้าผู้ชั่วร้ายผู้ต่อต้านลอเรเลีย
เมื่อนานมาแล้วมีมากขึ้นทุกที

ระหว่างนั้นเขาก็ได้รู้เรื่อง ‘ราตรีกลืนทิวา’ สูตรสุดท้าย
ที่เทพเจ้าผู้ชั่วร้ายทิ้งเอาไว้ ว่ากันว่ามันมีพลาสมาเทียบเท่า
เทพเจ้าลอเรเลียผู้ประเสริฐเลยทีเดียว

เขาทำให้ ‘ราตรีกลืนทิวา’ เสร็จสมบูรณ์ได้โดย
ไม่ยากเย็น และสุดท้ายก็จัดการถ่ายความเป็นเทพเจ้าของ
ตัวเองลงไปในร่างกายมนุษย์ แม้ว่าร่างนั้นจะยังไม่ดีพอก็ตาม

จนเมื่อตอนที่เขาได้เจอร่างที่ดีกว่า เขาก็ได้พบกับลิสตรา
แคมส์ฟอร์ด บาราร์ที่ทำลายจิตวิญญาณเขาจนแหลกสลาย
กายเนื้อสิ้นลม ความเป็นเทพเจ้าก็กระจัดกระจาย

เขาจับอ็องกริดกินเพื่อความอยู่รอด ไม่ต้องพูดถึงมนุษย์
ที่ยังนอนหายใจรายรินอยู่ในสนามรบ

เรตุสได้ครอบครองกายเนื้อที่อ่อนกว่าเดิมและต้อง
กลานเข้ามาซ่อนตัวในเทือกเขาเบลฟาร์ไม่ต่างจากแมลงตัวหนึ่ง

การได้เผชิญหน้ากับความตายทำให้เขากระหายพลังชีวิต

เรตุสหลบซ่อนอยู่ในเทือกเขาเบลฟาร์และจับมนุษย์กินเท่าที่เขาจะหาได้ ภายใต้อุณหภูมิเปลี่ยนจากร่างนี้ไปร่างนั้นนับครั้งไม่ถ้วน

จิตวิญญาณและความเป็นเทพเจ้าถูกทำลายไปมากทำให้การฟื้นฟูเป็นไปได้ยากกว่าจะได้ร่างและพลังนี้มาก็ยังต้องใช้เวลาดังหลายปี

ด้วยความน่ากลัวของมัน เทือกเขาเบลฟาร์จึงไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่เลย วันที่ไม่มีอะไรให้กินเขาถึงกับต้องเสีกลงไปข้างล่างภูเขา

จิตวิญญาณที่แตกสลายจับได้เพียงมนุษย์ที่อ่อนแอ ร่างที่เขาใช้อยู่ตอนนี้ก็เช่นเดียวกัน

ทว่าหลังจากนั้นปรากฏการณ์ก็ถูกสร้างขึ้นจนเขาไม่สามารถลงไปหมู่บ้านได้อีก จนวันที่เขาต้องยอมกินสัตว์เดรัจฉานก็มาถึงจนได้ แม้ปากจะบอกว่ากินเพื่ออยู่ แต่รสชาติก็ไม่ชวนอภิรมย์เอาเสียเลย

และแล้วในวันนี้ก็มีหญิงผู้หนึ่งมาปรากฏตรงหน้า

เขารีบร้อนมัวแต่จะจับนางกินเพราะความหิว แต่ช่าง
น่าตกใจที่หญิงผู้นี้มีพลังศักดิ์สิทธิ์มหาศาล

เรตุสตัดสินใจได้ในทันทีว่าจะใช้นางเป็นกายเนื้อให้
ตัวเอง

เขายืมหน้าชื่อ

“ช่วยเจ้ารี ข้าไม่ช่วยใครหรอก แต่กำลังขอให้เจ้าช่วยอยู่
นี่อย่างไร”

ไม่มีความช่วยเหลือใดไม่ต้องการสิ่งตอบแทน หากเขา
ตอบว่าจะช่วยนางโดยไม่มีเหตุผล นางจะต้องสงสัยแน่

“ข้าแค่มิเป้าหมายเดียวกับเจ้าเท่านั้นละ กำจัดลิสตรา
ข้าเพียงต้องการหักคอบางผู้หญิงที่ทำให้ข้าต้องตกอยู่ในสภาพ
แบบนี้ เหมือนกับเจ้าอย่างไรล่ะ”

เลโอนิมองเรตุสอย่างขังใจอยู่สักพัก

หากพิจารณาจากสิ่งที่เขาพูดและการกระทำของเขา การจับมือกับเรตส์น่าจะเป็นหลักประกันให้ชีวิตของนางได้

เรตส์เอียงหน้าและยิ้มให้สายตาของเลโอนี

นางจะเชื่อเขาได้ไหมนะ เขาพอจะใช้พลังได้ แต่ถ้านางไม่จับมือกับเขาล่ะ ตัวนางจะทำอะไรได้บ้าง

เลโอนีเองก็ไม่มีทางเลือกพอๆ กับเรตส์

นางต้องการพลังในการล้างแค้นทุกคนที่ทำให้นางเป็นเช่นนี้

ชีวิตแบบนี้หาได้มีค่าอะไรสำหรับนาง ชีวิตที่มีแต่ก็เหมือนไม่มีนี่นะ

น้ำหนักของชีวิตคล้ายจะเบาลงเล็กน้อย

“ก็ได้ แต่ข้าไม่อยากกลายเป็นเจ้า เจ้าต้องมาเป็นข้าแทน”

เลโอนีนึกขึ้นได้จากส่วนที่เขาเล่าเกี่ยวกับนิวอิค ว่าสุดท้ายแล้วเขาก็จับนิวอิคกิน

นางยังอยากเป็นตัวเอง อยากเห็นลิสตราถูกฆ่าตายด้วย
ตาเนื้อของนางเอง

ก็อย่างที่เรตัสพูดมาตลอดนั่นละ นิวอิคอ่อนแอจึงถูกเขา
จับกิน ทว่านางนั้นไม่ใช่

เรตัสขมวดคิ้ว

“ข้าก็ไม่ได้อยากเป็นเจ้าเหมือนกันนั่นละ”

เขาจะกลืนกินนางแน่ๆ แต่ถ้ายอมตอบรับไปเฉยๆ
อาจจะทำให้ถูกสงสัยเอาได้ เรตัสจึงแสรังตอบให้ตรงกันข้าม

เลโอนีถลิ่งตาอย่างตุตัน

“เช่นนั้นข้าก็คงจับมือกับเจ้าไม่ได้”

เรตัสถอนหายใจ

“ถ้าอย่างนั้นก็คนละครั้ง เจ้าแบ่งรางวัลให้ข้า ส่วนข้าก็แบ่ง
พลังให้เจ้า”

“ข้ายังไม่รู้เลยว่าเจ้ามีพลังแค่ไหนแล้วยังมีหน้ามาบอก
ให้แบ่งกันคนละครั้งอีกงั้นรึ”

“พอรับเข้าเข้าไปแล้วเจ้าอาจจะตกใจก็ได้”

“หึหึ ตกใจกับความอ่อนแอสิไม่ว่า”

เรตัสถูฝ่ามือแล้วพูดขึ้น

“เอาละ ถ้าอย่างนั้นก็ช่วยไม่ได้ละนะ ข้าขอแค่ครึ่งของครึ่งของเจ้าก็พอ”

เท่าที่เรตัสรู้ ไม่มีพลังใดสามารถบังคับให้เกิดการแบ่งสันปันส่วนในการควบคุมร่างกายได้ การตอบรับคำพูดนางจึงไม่ใช่เรื่องยากเย็น เขามั่นใจว่าจะทำให้นางเป็นของตนโดยสมบูรณ์ได้อย่างแน่นอน

“ได้ แล้วต้องทำอะไรบ้างล่ะ”

“ต้องทำให้ ‘ราตรีกลืนทิวา’ สมบูรณ์เสียก่อน”

เรตัสส่งมือไปหาเลโอนี นางจับมือเขา

“เลโอนี เนอูเรส”

เขาก็ม้วนหน้าลงราวกับกำลังจะจุมพิตลงบนหลังมือเลโอนี แต่แล้วก็เงยหน้าขึ้นมายิ้มให้ก่อนจะกอดตัวของนาง

เลโอนีกรีดร้องและชักมือกลับเข้าหาตัว

“โธ่! เจ้าบ้านี้...”

เรตุสโน้มตัวลงวาดบางอย่างด้วยนิ้วโดยไม่สนใจจะตอบ
นาง

หลังวาดอยู่พักใหญ่ เขาก็ยึดตัวขึ้นจากวงเวทย์ที่เสร็จ
สมบูรณ์แล้ว

“คราวนี้ถึงตาเจ้าแล้ว ใช้เลือดเต็มเต็มอักขระนี้เสียสิ”

เขาพูดเสริมอย่างนี้กสนุกเมื่อเห็นเลโอนียังทำหน้าวิ
คิ้วขมวด

“ถ้าเลือดไม่พอก็บอกแล้วกัน ข้ากัดเก่งนะ”

เลโอนีขบริมฝีปากเบาๆ แล้วยิ้มสูตรนั้นด้วยโลหิต

นางรู้ดีว่าการจับมือกับเรตุสหมายความว่าอย่างไร

‘ท่านมอนเดวัล ในเมื่อท่านทึ่งข้า ข้าก็จะทึ่งท่านเช่นกัน’

“แล้วต้องทำอะไรต่อ”

เลโอนี่คิดว่าตัวเองพอจะรู้ว่าขั้นตอนต่อไปคืออะไร
ถึงอย่างนั้นก็ลองถามออกไปเพื่อความแน่ใจ

เรตุสฉีกเสื้อตัวเองแล้วก้าวเข้าไปใกล้นางอีกหนึ่งก้าว

“เจ้าก็ต้องใช้ข้าเป็นเครื่องเช่นสังเวชนะซี ก็นให้ร่อน
นะ”

**ข้าม่านทางเข้าเข้าไปในฮอลล์ที่จัดงานราชาภิเษก ดอกกลิลลี่
และดอกกุหลาบส่งกลิ่นหอมฟุ้งจรจาย**

พรมแดงทอดยาวอยู่ตรงหน้า

สุดทางปรากฏมงกุฎแห่งราชัน

พ่อที่เดินมาด้วยกันถึงแขนออกแล้วส่งยิ้มให้อย่าง
อ่อนโยน

“ต่อจากนี้ข้าจะคอยเดินอยู่ข้างหลังเจ้า ขอให้โชคดีนะ
ลิสตรา ลูกสาวที่รักของข้า”

ข้ามองพ่อแล้วยิ้มให้

“เดี๋ยวลูกมานะคะ”

เหล่าขุนนางและอัศวินที่อยู่กันเต็มฮอลล์เฝ้ามองก้าวแรก
ของข้าด้วยสีหน้าตื่นเต้น

เสียงชุดเกราะสีขาวยเงินและผ้าคลุมบาบนไหลสลุกลงไป
ตามพรมดั่งชัดเจน

ข้าเดินไปบนเส้นทางอันเจียบสงัดเพื่อไปยังจุดหมาย
สุดท้าย

ก่อนเอื้อมมือไปยกมงกุฎมาวางไว้บนหัว

มงกุฎใหม่นี้ทำจากอาร์ดาคอน น้ำหนักจึงเบากว่ามงกุฎ
อันเก่า

“ข้า ลิสตรา พราวด์ แคมส์ฟอร์ด เอลเฟ ขอประกาศว่า
ข้าคือราชาองค์แรกแห่งจักรวรรดิเอลเฟ”

ข้าอยากให้ทายาทรุ่นหลังได้เป็นอิสระจากพันธนาการ
ของแคมส์ฟอร์ดจึงเปลี่ยนชื่อประเทศเสียใหม่ และนำชื่อนั้นมา
ใช้เป็นนามสกุลของตัวเองเสีย

นับเป็นการอำลาจักรวรรดิเอลเฟอันศักดิ์สิทธิ์โดย
สมบูรณ์

พ่อคุณเข่าและก้มหน้าลง

“กระหม่อมขอถวายสัตย์ปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีต่อ
พระราชาลิสตรีรา พรราวด์ แคมส์ฟอร์ด เอลเฟพะยะคะ”

มาร์ควิสมิลคอร์ด ผู้แทนฝั่งสภา ดยุกอาเซอร์ ผู้แทนฝั่ง
ขุนนาง นักบุญหญิงฮิลเดการ์ด ผู้แทนจากวิหาร ดยุกเอิร์นัน
ผู้แทนจากกองอัศวิน และผู้แทนฝั่งประชาชนและสมาคมต่าง ๆ
คุกเข่าลงโดยพร้อมเพรียงกัน

“ขอทรงเป็นกษัตริย์ผู้มีเมตตาและปรีชาสามารถ”

จากนั้น ทุกคนที่ได้รับเชิญมาในงานราชาภิเษกจึงคุกเข่า
ตามแล้วเอ่ยปาก

“กระหม่อม/หม่อมฉันขอถวายสัตย์ปฏิญาณว่าจะ
จงรักภักดีต่อพระราชาลิสตรีรา พรราวด์ แคมส์ฟอร์ด เอลเฟ
พะยะคะ/เพคะ!”

เสียงแตรดังขึ้น ดอกไม้ไฟปะทุโชติช่วง

“จักรวรรดิเอลเฟจเจอร์!”

“ราชาแห่งเอลเฟทรวงพระเจริญ!”

เสียงตะโกนของประชาชนดังก้องเข้ามาถึงในพระราชวัง

ข้าออกเดินก้าวแรกในฐานะพระราชอาอย่างมั่นคง

พีฮิลเดการ์ตพาหลาน ๆ มาเที่ยวในพระราชวัง

เพื่อหารู้กันว่าจะเตรียมงานวันเกิดพ่อที่กำลังจะมาถึง
ในอีกสองเดือนอย่างไร

วันนี้อากาศดี เราจึงจัดแจงนำผ้าห่มไปปูและเปิดตะกร้า
ปิกนิกกันใต้ต้นไม้ในสวนเขาวงกต

ข้าอุ้มคริสเตียน หลานชายที่ตอนนี้อายุได้ 3 ขวบขึ้นมา
นั่งบนตักและหยิบคุกกี้ช็อกโกแลตพลั่งเสื่อใส่มือเขา

ท่าทางที่คริสเตียนกัดคุกกี้และเคี้ยวกรุป ๆ อย่าง
เอร็ดอร่อยทำเอาข้าใจละลายเลยทีเดียว

“โธ่เอ๊ย นารักน่าซังจ้งเลยหน้า เตียนของข้า หยุคโตแค่นี้
ได้ไหมเนี่ย”

“ไม่ได้ นะครับ”

อเล็กซานเดอร์ หลานคนโตวัย 5 ขวบพูดขณะใช้มือดัน
หน้าผากคริสเตียนออกไป

“ถ้าเตียนหยุคโตแค่นี้ น้ำลายเขาต้องเลอะไปทั่วแน่ๆ ข้า
รังเกียจ”

อเล็กซานเดอร์เป็นคนโตมันเลยทำให้เขาแก่แดดเกินวัย
ไปหน่อย

เขาจับแก้มน้องยี่ตออกแล้วเริ่มบ่น

“เตียน เจ้านะ ข้าบอกแล้วใช่ไหมว่ามีคนไม่ใช่ของกิน”

ถึงอย่างนั้นการกระทำต่อมาก็เต็มไปด้วยความรัก
อเล็กซานเดอร์หยิบผ้าเช็ดหน้าออกจากกระเป๋าทางเกงมาเช็ด
น้ำลายและเศษคุกกี้ที่ติดอยู่ตรงมุมปากของคริสเตียนอย่าง
เอาใจใส่

อันที่จริง ถ้าอเล็กซานเดอร์ไม่ห้ามไว้เสียก่อน นิ้วของข้า
คงจะเข้าไปในปากเด็กน้อยเป็นที่เรียบร้อยแล้วละ

ข้าสบตากับอเล็กซานเดอร์และยิ้มให้เขา

“ขอบคุณที่ช่วยนะ เล็กซ์”

“หามิได้ครับ”

อเล็กซานเดอร์ตอบพร้อมรอยยิ้มสดใส

คริสเตียนที่กำลังใช้นิ้วม้วนผมข้าเล่นหยุดกึกและแหงน
หน้ามองผู้เป็นพี่ เด็กน้อยยิ้มกว้างตามพี่ชาย

ข้ามองเด็ก ๆ แล้วส่งเสียงรำพันออกมาเบา ๆ

“อา...”

เด็ก ๆ ที่กำลังแยมยิ้มท่ามกลางแสงตะวันนั้นสุดแสนจะ
น่ารักน่าชัง

แก้มขาวอวบอิมประหนึ่งแป้งสาลี หน้าตาอันประณีต
งดงามพร้อมด้วยหยันน้ำตาลสีฟ้าใส ไปจนถึงเส้นผมสีข้าวสาลี
เด็ก ๆ คือของขวัญที่ดีที่สุดจากเทพเจ้าแล้วจริง ๆ

ผ่านมา 7 ปีแล้วตั้งแต่เข้าได้ขึ้นเป็นปฐมกษัตริย์แห่ง
จักรวรรดิเอลเฟ

หนึ่งปีหลังจากขึ้นครองราชย์ก็เกิดเหตุไม่คาดฝันครั้ง
ใหญ่ทำให้พีฮิลเดการ์ดต้องแต่งงาน

เพราะพีมีเด็ก ๆ ในระหว่างที่พอกับพีเออร์นั้นกำลังคำนวณ
เรื่องการแต่งงานของพีกับคิลเลียนอย่างหัวชนฝา นะสิ

เป็นอีกครั้งที่เข้าต้องทิ้งกับแรงฮึดสู้ของพีฮิลเดการ์ด

พีทำดีมาจริงจัง ๆ เพราะพีทำถึงขนาดนี้แหละ สุดทำยถึงได้
แต่งงานและมีเด็ก ๆ ที่น่ารักที่สุดในโลกแบบนี้

พอเห็นเด็ก ๆ ที่แสนจะน่ารักทั้งสอง หัวใจข้าก็เหมือนจะ
ละลายลงไปทุกขณะ

บทที่ 210

“เด็ก ๆ น่ารักที่สุดในโลกเลยจริง ๆ นะ ต่อให้พี่ขอบคุณท่าน มอนเดวัลเป็นหมื่นรอบก็ไมพอ”

พี่พูดเสียงก๊วหัวเราะ

“เห็นด้วยที่สุดเลยละ เป็นพรที่ประเสริฐที่สุดอันดับสอง ที่ข้าได้รับมาในชีวิตนี้เลย”

“หืม? อันดับสองหรือ”

ข้าถามด้วยความสงสัย

“แล้วอันดับแรกล่ะ”

พี่กอดข้า

“อันดับแรกก็ต้องเป็นเจ้าของอยู่แล้ว”

คิดเสียที่ไม่รู้ว่ามาตั้งแต่เมื่อไรกระแอมไอเป็นการ แสดงตัวว่าเขาก็ออยู่ตรงนี้ด้วย

เขาตกท่าย้ำสำนึกๆ แล้วถามพี่

“เช่นนั้นข้าอยู่อันดับที่เท่าไรหรือครับ คุณภรรยา”

“เอ่อ...ไม่รู้สิคะ ไหนดูสิ”

พี่แกลังทำเป็นนับแล้วชูขึ้นมา 3 นิ้ว

“น่าจะเป็นที่ 3 มั้งคะ”

“ดีที่สุดเลยครับ เท่านั้นข้าก็พอใจแล้วละ”

คิดเสียขี้มแล้วก้มลงมามอบจุมพิตให้พี่

อเล็กซานเดอร์กับคริสเตียนที่กำลังเล่นกันอยู่ ลุกขึ้นไป
จิบแก้มพี่กับคิดเสีย

ข้ามองภาพของครอบครัวที่งดงามที่สุดในโลกด้วยสีหน้า
สุขใจ

เมื่อช่วงเวลาของการระดมจุมพิตสิ้นสุดลง คริสเตียนก็ขยับ
ก้นกลับมานั่งตักข้าเหมือนเดิมก่อนจะเงยหน้าแล้วกางแขนออก
กว้าง แนนอนว่าปากเล็กๆ นั้นอยู่ร่อยุ่ก่อนแล้ว

ข้าจู้บปากเด็กน้อย

หลังจากนั้นเราก็ปรึกษากันเรื่องของขวัญวันเกิดของพ่อ
แก้มชาและของว่างท่ามกลางบรรยากาศสบาย ๆ

คิดเลียนถอนหายใจพลางพูดแกมหยอก

“ท่านแกรนด์ดยุกทรงมีพร้อมทุกอย่างจนกระหม่อมไม่รู้
จะถวายอะไรให้เป็นของขวัญแล้วละพะยะคะ ทรงมีทั้งพระธิดา
ผู้แสนงดงามทั้งสอง พระโอรสและพระขามาตาผู้สง่างาม และ
ตอนนี้ก็ยังมีพระนัดดาที่น่ารักอีกไม่ใช่หรือพะยะคะ”

“เห็นด้วยอย่างยิ่ง ข้าจะอยากให้สิ่งที่จะทำให้พ่อดีใจแล้ว
ก็ประหลาดใจตอนได้รับ สิ่งที่ไม่มีความซื้อได้ด้วยเงิน”

ตอนนั้นเอง น้ำเสียงสดใสตั้งมาจากด้านหลัง

“หม่อมฉันทราบอยู่อย่างหนึ่งนะเพคะ ฝ่าบาท”

วาเลรีทักทายข้าและครอบครัวของพี่อย่างเป็นทางการนั่นเอง

“วาเลรี มานีลี มานังนี่ แล้วรีบบอกมาเลยนะว่ามันคือ
อะไร”

วาเลรีเป็นพวกข้อมูลแน่นอีกทั้งยังฉลาดหลักแหลม นางน่าจะรู้ว่าของขวัญแบบไหนจะทำให้พ่อชอบจนตะลึงได้

“ก่อนอื่นเราต้องมีกล่องใหญ่มากๆ ก่อนเพคะ”

“จัดไป ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว อะไรรีอีก”

ข้าทามขณะส่งขนมปังเซียบัตต๋า (Ciabatta¹) ที่มีมะกอกและมะเขือเทศวางอยู่ด้านบนให้วาเลรี

“ลำดับต่อไปอาจเป็นคำพูดที่ไม่สุภาพนักหากจะพูดกับฝ่าบาท หม่อมฉันต้องขอประทานอภัยเอาไว้ล่วงหน้าด้วยนะเพคะ”

“เข้าใจแล้ว รีบๆ บอกมาเลย”

ข้าโบกมือเร่ง

“ฝ่าบาทต้องทรงผูกโบว์ใหญ่ๆ ที่พระเกศาแล้วเข้าไปซ่อนในกล่องเพคะ”

“อีก อะไรรันเนีย”

---

¹ ขนมปังชนิดหนึ่งของอิตาลี

วาเลรีขยิบตาแล้วตอบอย่างซุกซน

“แล้วต้องตรัสเช่นนี้ด้วยนะเพคะ ‘ลูกอุทิศสำหรับปฏิเสศทุกคนที่มาขอแต่งงานและอยู่เป็นลิส ลูกสาวแสนสวยของพ่อเขี้ยว นะคะ นี่คือของขวัญจากลูกค่ะ’”

ข้าวมวดคิ้ว ส่วนพีกับคิลเลียนดันพยักหน้าเหมือนเห็น ด้วยกับคำพูดของวาเลรี

“ก็มีเหตุผลอยู่นา สำหรับพ่อนะลิสดีที่สุดอยู่แล้ว”

คิลเลียนมองข้าด้วยความสงสาร

“กระหม่อมทำให้ฝ่าบาทกลายเป็นพระธิดาเพียงพระองค์เดียวของท่านแกรนด์ดยุกที่ไม่ได้อภิเษกสมรส กระหม่อมเสียใจจริงๆ พะยะค่ะ”

คิลเลียนคิดว่าที่พ่อเอาความสนใจทั้งหมดมาลงที่การแต่งงานของข้า เป็นเพราะพีอีลเดการ์ดชิงแต่งงานไปก่อนแล้ว

“เอ่อ...”

ข้าพยายามจะแย้งแต่สุดท้ายก็ต้องปิดปากเงียบอย่าง
ช่วยไม่ได้ เพราะศิลปะนั้นก็คิดถูกในระดับหนึ่งเหมือนกัน

หลังจากพี่แต่งงาน คำพูดของพ่อที่ว่า ‘พวกผู้ชายมัน
ก็โง่กับหมาป่าดี ๆ นี่ละ’ ก็ยิ่งเพิ่มขึ้นเป็นสองเท่า

ถ้ามันจบแค่คำพูดก็คงดี แต่เมื่อปีที่แล้วพ่อถึงกับลงทุน
จัดฉากให้เห็นเลยว่ามันจะเกิดอะไรขึ้นหากมีคนมาสู่ขอข้า

วาเลรีที่จัดการเซียบัตต้าจนเกลี้ยงในระหว่างที่ข้ากำลัง
ว้าวุ่นใจ เข้ามาบีบนิ้วไหล่คล้ายจะปลอบโยน

“ทรงกำลังนึกถึงเรื่องจักรวรรดิคริสต์โนเซใหม่เพคะ”

“อืม...”

ศิลปะนั้นก็พลอยถอนหายใจตามข้าไปด้วย

“เฮ้อ”

พี่พูดขึ้น

“ที่พ่อไปทำลายพอร์ทัลของจักรวรรดิคริสต์โนเซเพียงเพราะ
ทางนั้นมาสู่ขอเจ้ามันก็เกินไปจริง ๆ นั่นละ”

ตอนนี้พอร์ตทัลกลายเป็นส่วนสำคัญของเศรษฐกิจของทุก
จักรวรรดิไปแล้ว

ข้าไม่อาจรู้ได้เลยว่าความเสียหายทางเศรษฐกิจ
ที่จักรวรรดิคริสโนต้องเผชิญเพราะพ่อไปทำลายพอร์ตทัลของ
พวกเขานั้นมากมายมหาศาลขนาดไหน

วาเลรีเอ่ยปาก

“ทรงคิดว่าท่านแกรนด์ดยุกทรงหยุดแค่นั้นหรือเพคะ
ปัญหาที่ใหญ่กว่าการทำลายก็คือความพยายามไม่ให้จักรวรรดิ
คริสโนสร้างพอร์ตทัลขึ้นใหม่ ตลอดหนึ่งเดือนที่ผ่านมา
เครื่องมือเวชสื่อสารที่หม่อมฉันติดต่อกับทางจักรวรรดิคริสโน
ถูกรบกวนตลอดเลยเพคะ”

คิลเลียนถึงกับตะลึงเมื่อได้ยินอย่างนั้น

พ่อกับพีเอิร์นนั้นทำหวักระไดเข้าแห่งไปนานแล้วละ

และข้าเองก็ไม่ได้อยากแต่งอยู่แล้วก็เลยปล่อยให้พ่อกับ
พีเอิร์นนั้นทำตามใจ

ถึงอย่างนั้นก็ยังมีความหมายสูญจากราชวงศ์และขุนนางระดับสูงของต่างประเทศ (ซึ่งระยะห่างทางธรรมชาติเรียกว่าไกลปืนเที่ยงสุด ๆ) ที่ไม่รู้สถานการณ์ภายในครอบครัวและไม่รู้ข่าวสารส่งมาอยู่เสมอ ๆ

แต่เพราะเรื่องที่พ่อไปก่อไว้เมื่อปีที่แล้ว คนสูขอข้าในปีนี้ได้หายไปดื้อ ๆ

พอคิดถึงอีกครั้งก็เป็นต้องถอนหายใจจนไหล่ตก

เรื่องที่ข้าจะขายไม่ออกนะไม่ใช่ปัญหาหรอก ปัญหามันอยู่ที่ความขัดแย้งทางธุรกิจที่เกิดขึ้นเพราะเรื่องนี้ต่างหาก

เอลเฟต้องยอมรับความผิดและจ่ายเงินค่าเสียหายให้จักรวรรดิครัสโนเป็นมูลค่ามหาศาล

เคราะห์ซ้ำกรรมซัด ภัยพิบัติจากอากาศหนาวที่ดันมาเกิดในช่วงนั้นพอดีทำให้ผลิตผลทางการเกษตรของจักรวรรดิครัสโนเสียหายไปกว่าครึ่ง

เป็นที่น่าเคลือบแคลงที่มีลูกเห็บตกลงมาทั้งที่แดด
สว่างจ้า ทว่าจักรวรรดิคริสต์โนก็ยังโต้แย้งว่าเป็นความเสียหาย
ที่เกิดจากพ่อและยีนกรานจะขอค่าเสียหายให้ได้

ไร้สาระสิ้นดี คนธรรมดาจะไปเปลี่ยนแปลงสภาพอากาศได้
อย่างไรกัน

แต่อย่างพ่อ ไม่มีเสียหรือกที่จะปฏิเสธว่าตัวเองไม่ได้ทำ
กลับชอบเสียอีก เขาบอกว่ามันทำให้มองเป็นการข่มขู่คุกคามได้
มากกว่าเดิม

สุดท้ายข้าก็ต้องควักเนื้อตัวเองไปจ่ายค่าเสียหาย เพราะ
มันคือความผิดของพ่อและความซวยของข้าเอง ไม่ใช่ความ
เสียหายที่เกิดจากเอลเฟ

คนที่มีปัญญาเฉียบแหลมราวคมมีดอย่างพ่อทำเรื่อง
แบบนี้ไปได้อย่างไรกันนะ แฮ้อ

อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่แท้จริงอยู่ที่ ขนาดข้าต้องจ่าย
ค่าเสียหายมหาศาลขนาดนั้น พ่อก็ยังไม่มีทีท่าว่ารู้สึกผิดเลย
แม้แต่นิดเดียว

“ค่าเสียหาย? รั้นรึ? ก็จ่ายไปซะให้จบๆ บังอาจมาตุถูกกันได้!”

คำพูดที่ว่าแรงของพ่อยังแรงได้อีก

“ลิส ค่าเสียหายนะใช้เงินส่วนตัวพ่อจ่ายไปก็ได้ล่ะ เศษเงินแค่นั้นไม่เท่าค่าของขวัญวันเกิดเจ้าหรอก”

พูดจบก็ยิ้มออกมาอย่างสุขใจ

“ที่สำคัญ ตอนนี้อยู่ทุกคนก็ได้เห็นแล้วว่าอะไรขึ้นถ้ามายุ่งกับลิส ลูกเห็บในฤดูร้อนอย่างนั้นรึ ขนาดเทพเจ้ายังอยู่ข้างเราเลยนะเนี่ย”

แค่คิดถึงอีกครั้งก็ปวดหัวตุบจนต้องกุมขมับ

พีغامด้วยสีหน้าเคลือบแคลง

“ว่าแต่ทำไมถึงทำลายแค่พอร์ทัลของจักรวรรดิครัสโนสะคนที่มาสู่อลิสปีที่แล้วมีแต่เจ้าชายแห่งจักรวรรดิครัสโนหรือไง”

ใจข้าอยากจบบทสนทนาเกี่ยวกับอดีตอันแสนหดหู่นี้
เต็มแก่ แต่เมื่อไรที่มีเรื่องความรักของข้าออกมาแล้ว บทสนทนา
ก็มีแต่จะยิ่งยาวออกไปอีก

แล้วความจำของวาเลรีก็ดีมากเสียด้วยสิ

“แน่นอนว่าไม่ใช่ค่ะ นอกจากเจ้าชายมิลเลียนแห่ง
จักรวรรดิคริสต์โนแล้วก็มีอีกประมาณ 6 คน รวมถึงดยุกอาร์เลอ-
อ็องแห่งเอ็นตาและมาร์ควิสแฮเรียตแห่งวิลลิเจนด้วยค่ะ”

ปีที่แล้ว ครอบครัวของพีฮิลเดการ์ดออกเดินทางจาก
เอลเฟเพื่อจาริกแสวงบุญทั่วผืนทวีปซึ่งเป็นกิจกรรมที่ทางวิหาร
จะจัดขึ้นทุก ๆ 5 ปี พีเลยไม่ได้รู้เรื่องที่กำลังคุยกันตอนนี้อย่าง
ละเอียด

คิลเลียนหรีตาลง

“ถ้าอย่างนั้นแสดงว่า ยังมีเหตุผลอื่นที่ทำให้ท่านดยุก
ทรงทำลายแค่พอร์ทัลของจักรวรรดิคริสต์โนจากในบรรดาผู้ที่มา
สู้ขอทั้งหมดนั่นหรือครับ”

พีเบิกตาโต

“หมายความว่ายังไง”

วาเลรีมองข้าเหมือนจะถามว่านางพูดได้หรือไม่

พี่สนใจเรื่องคนรักของข้ามาก นางคอยเป็นห่วงเป็นใยข้า ที่อายุเลยวัยที่เหมาะสมจะออกเรือนแล้วอยู่เสมอ เพราะแบบนั้น พี่ถึงยังหวังให้ข้ามีคนรักบ้าง ต่อให้ข้าจะแต่งงานไม่ได้เพราะ ภาระหน้าที่ในฐานะกษัตริย์ก็ตามที

ทว่าในความเป็นจริงนั้นมันต่างจากที่พี่คิดโดยสิ้นเชิง

ข้าแต่ยังไม่เจอผู้ชายที่รู้สึกชอบจนอยากจะทำหรือ แต่งงานด้วยก็เท่านั้นเอง

เหตุผลง่าย ๆ แค่นี้จริง ๆ

ข้ายอมแพ้ที่จะเปลี่ยนเรื่องและพยักหน้าให้วาเลรี

“เพราะฝ่าบาททรงร่วมโต๊ะกับเจ้าชายมิลเลียนถึงสอง ครั้งอย่างไรละคะ”

เมอแรงก็โน้มมือพี่ร่วงตกลงกับพื้น

“ตั้งสองครั้งเชียวนะหรือ”

ข้าไม่เคยไปเจอคนที่มาสู้อยู่ตามลำพังสองต่อสองเลย
สักครั้ง

คริสเตียนยื่นมือไปหยิบเมอแรงก์

“ตกพื้นแล้ว สกปรก”

อเล็กซานเดอร์ฉวยเมอแรงก์ไปจากมือคริสเตียนและ
หยิบชิ้นใหม่ให้

ฟิซิลเดการ์ดที่ถูกเต็กๆ ทำให้เสียสมาธิไปพักหนึ่งจับมือ
ข้าอย่างกระตือรือร้น

“ลิส ข้าเป็นกำลังใจให้เจ้ากับเจ้าชายมิลเลียนนะ”

ข้านึกถึงนัยน์ตาสีม่วงสดใสของเจ้าชายมิลเลียนยาม
ที่มองมา

ข้าพูด ขณะค่อยๆ ดึงมือออกจากการกอบกวมของพี

“มันจบแล้วละ ไม่สิ ยังไม่ทันได้เริ่มด้วยซ้ำ”

“แต่การที่เจ้าไปเจอใครถึงสองครั้งมันสำคัญมากนะ! เจ้า
ชอบเจ้าชายมิลเลียนตรงไหนหรือ”

คิลเลียนพูดขึ้น

“มีน่าล่ะ สมควรที่ท่านแกรนด์ดยุกทรงทำลายपोर्टัลของจักรวรรดิคริสต์โนแล้วละพะยะคะ”

ก่อนจะปิดปากเงิบและทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เมื่อพีปรายตามองอย่างไม่พอใจ

“บอกเข้ามาเถอะว่าเจ้าชอบเจ้าชายมิลเลียนตรงไหน ต่อให้เรื่องระหว่างเจ้ากับเขาเป็นไปไม่ได้ ข้าก็แนะนำคนอื่นที่คล้ายกันให้เจ้าได้นี่นา”

พีเร่่งเอาคำตอบ

วุ่นวายกันไปใหญ่แล้วสิ ข้าบอกเหตุผลที่ไปพบเจ้าชายมิลเลียนถึงสองครั้งให้พีรู้ไม่ได้จริงๆ

ข้าไม่ได้ไปเจอเพราะสนใจในตัวชายหนุ่ม แต่เพราะเริ่มสนใจเกี่ยวกับรุ่นที่ 2 ต่างหาก

พอได้เห็นอเล็กซานเดอร์กับคริสเตียน ข้าก็เริ่มคิดว่าถ้ามันจะทำให้ข้ามีลูกๆ ที่น่ารักแบบนี้ ข้าจะลองแต่งงานดูก็ได้

ทว่าหลังจากไปเจอเจ้าชายมิลเลียนมาสองครั้ง ข้า
ก็ไม่อาจไปพบเขาได้อีก

เพราะข้ารู้แล้วว่าทำไมตัวเองถึงเขียนคนอื่นทิ้งและมาพบ
เขาแค่คนเดียว

พีเอียงตัวมาหาข้า

“เขาหล่อหรือ”

“เปล่า”

ต่อให้พูดกันอย่างเป็นกลาง หน้าตาของเจ้าชายมิลเลียน
ก็ไม่ได้หล่อเหลาอะไร

“งั้นก็ หุ่นดี?”

“เปล่า”

ออกจะมีพุงด้วยซ้ำ

“หรือว่าจะผมทอง?”

พีเออาแต่พูดถึงสไตล์ที่ข้าชอบ

ข้าสายหน้า

“ร่องเหนื่อริมฝีปากยาว และริมฝีปากบนอวบอิม?”

“เปล่า”

คิดเลียนและวาเลรีพุดขึ้นจากด้านข้าง

“ทรงมีสไตล์ที่ทรงโปรดชัดเจนทีเดียวพะยะค่ะ”

“แน่นอนอยู่แล้วละค่ะ ฝ่าบาททรงมีสายพระเนตรดีเลิศ
พระวิสัยทัศน์ก็ชัดเจนค่ะ”

“จริงสินะครับ ผู้คนรอบพระวรกายถึงได้หน้าตาดีกัน
หมด”

“ท่านคิดเลียนก็เป็นหนึ่งในผู้อยู่รอบพระวรกายที่ว่า
เหมือนกันนะค่ะ”

“ขอบคุณที่ชมนะครับ”

พื่อถอนหายใจแล้วถามคำถามสุดท้าย

“เช่นนั้น นัยน์ตาเป็นสีขาวเงินอย่างนั้นหรือ”

ข้าพเจ้าพูดมาตลอดว่าไม่เคยเห็นตาของใครตรงมา
ไปกว่าดวงตาของท่านมอนเดวัล ฟีลิตเตการ์ตถึงเชื่อไปว่า
สินัยน์ตาที่ข้าชอบที่สุดคือสีขาวเงิน

“ไม่ใช่หรือ สีม่วงนะ”

นี่ละ เหตุผลที่ทำให้ข้าไปเจอเจ้าชายมิลเลียน

พอรู้ตัว ข้าถึงสับสนจนไม่อาจไปเจอเขาได้อีก

นี่ข้าเผลอคิดว่าสินัยน์ตาสีม่วงของเจ้าชายมิลเลียนดู
ละม้ายคล้ายเรเวนอย่างนั้นหรือ

สินัยน์ตาของเรเวนนั้นเข้มกว่าของเจ้าชายมิลเลียน
ยิ่งข้าออกมาอยู่กับโลกภายนอก สินัยน์ตาสีม่วงเข้มจนดูเหมือน
สีดำนั้นก็ยิ่งจางลงราวกับว่าสีของมันถูกเทออกไป

หลังเรเวนจากไป 8 ปี ใบหน้าของเขาในตัวข้าก็ยิ่งจางลง
ไปทุกขณะ

ข้าทั้งเสียใจและกลัวที่จะลืมเรเวน

ทั้งที่ตั้งใจว่าจะรักษาเขาไว้แท้ๆ ...

บทที่ 211

ยิ่งพูดก็เหมือนจะยิ่งเศร้า ข้าจึงรีบเปลี่ยนเรื่อง

“วาเลรี เจ้ามาทำไมหรือ”

วาเลรีที่กำลังเล่นกับเด็ก ๆ แม้มปากจนเป็นเส้นตรง

การที่วาเลรีอุตส่าห์มาหาข้าถึงที่นี่ หมายความว่านางมีเรื่องสำคัญที่ต้องบอกข้าให้ได้

วาเลรีเงยบไปพักหนึ่งก่อนจะยอมบอก

“กำลังจะมีการจัดประชุมสันติภาพภาคพื้นทวีปเพคะ”

ถ้านี้เป็นข้อมูลที่สมาคมข้อมูลแฟนท่อมรู้ก่อนล่วงหน้า อีกหนึ่งสัปดาห์ต่อจากนี้คงมีประกาศมาถึงพระราชวังเป็นแน่

บรรยากาศสบาย ๆ เหือดหายไปราวกับมีใครเอาน้ำเย็นมาราด

การประชุมสันติภาพภาคพื้นทวีปเป็นการประชุมที่ประเทศใหญ่บนพื้นทวีปกำหนดให้จัดขึ้นทุกๆ 3 ปี และการประชุมครั้งล่าสุดก็เพิ่งจัดไปเมื่อปีที่แล้วนี่เอง แสดงว่าครั้งนี้ น่าจะต้องเป็นการประชุมพิเศษ

พี่ฝากอเล็กซานเดอร์และคริสเตียนไว้กับพี่เลี้ยง

“โซเฟีย พาเล็กซ์กับเตียนไปเล่นซ่อนหาในสวนเขาวงกตก่อนได้ไหม”

“คะ ท่านนักบุญหญิง”

เมื่อเหลือกันแต่ผู้ใหญ่ พี่ก็ถามด้วยสีหน้าหม่นหมอง

“ในที่สุดสามอาณาจักรแห่งคาบสมุทรไซเอียนก็ก่อปัญหาจนได้สินะ”

หลังวิกฤติภัยแล้งครั้งใหญ่สิ้นสุดลง ทั้งพื้นทวีปก็เริ่มเข้าสู่ความสงบสุข

สำหรับตอนนี้ ประเด็นเดียวที่พอจะทำให้มีการจัดประชุมภาคพื้นทวีปได้ก็มีแต่เหตุต่อสู้แย่งชิงบัลลังก์ในจักรวรรดิเฟอเกอราธซึ่งตั้งอยู่บนคาบสมุทรไซเอียนเท่านั้น

มาร์ควิสเวโลทินผู้เป็นอาได้ก่อกบฏเพื่อขับไล่จักรพรรดิ
หนุ่ม

ฝั่งจักรพรรดิซึ่งถูกต้อนให้กลายเป็นฝ่ายตั้งรับจึงขอ
ความช่วยเหลือไปยังสามอาณาจักรโดยรอบเป็นการต่อสู้เอือก
สุดท้าย

ซึ่งทั้งสามอาณาจักรก็ยอมร่วมมือ แม้ี่จะเป็นการต่อสู้
เพื่อความอยู่รอดของจักรวรรดิเฟอเกอร์รามเพียงฝ่ายเดียวก็ตาม

ฝ่ายจักรพรรดิเอาชนะมาร์ควิสได้ ทว่าสิทธิประโยชน์
ที่พวกเขาต้องมอบให้อาณาจักรทั้งสามนั้นใหญ่หลวงเกินไป

หากอีกสามอาณาจักรมีเจตนาไม่ดีละก็ จักรวรรดิ
เฟอเกอร์รามอาจถูกแบ่งออกเป็นสามส่วนเลยก็ได้

วาเลรีพูด

“เรื่องนั้นก็เป็นส่วนหนึ่ง แต่ไม่ใช่เหตุผลหลักหรอกค่ะ”

ซักสังหรณ์ใจไม่ดีแล้วสิ ขำลตมือที่เท้าคางลงแล้วเงย
หน้าขึ้น

“มาร์ควิสประกาศสงครามกับทั้งสามอาณาจักรหรือ”

ในชีวิตก่อน จุดเริ่มต้นที่ผลึกทั้งผืนทวีปลงไปไฟสงครามก็คือคาบสมุทรไซเอียนนี่ละ

มาร์ควิสรวมหัวกับหอคอยเวทมนตร์เพื่อจะเอาชนะทั้งสามอาณาจักร ทว่าหอคอยเวทมนตร์ที่เอาชนะสามอาณาจักรมาได้แล้ว กลับหักหลังมาร์ควิสและเข้าครอบครองทั้งคาบสมุทรไซเอียน

เรื่องนี้ทำให้ประเทศอื่นๆ ที่รู้สึกถึงอันตรายเรียกประชุมสันติภาพภาคพื้นทวีปก่อนที่สงครามจะอุบัติขึ้น

วาเลรีถอนหายใจหนึ่งครั้งก่อนพูด

“เพคะ จากข้อมูลที่หม่อมฉันเพิ่งได้มาเมื่อเช้า มาร์ควิสเอาชนะทั้งสามอาณาจักรได้แล้วเพคะ”

พีغامกลับด้วยความตกใจ

“ว่าไงนะ!”

คิลเลียนจับมือพีแฉน

ข้าเอียงหน้าพลงลอบคางไปมา

เป็นไปได้อย่างไรกัน

ตอนนี้ไม่มีทั้งหอคอยเวทมนตร์ ทั้งเรเวน แล้วเหตุการณ์
ในชีวิตที่แล้วมันเกิดขึ้นซ้ำรอยได้อย่างไรกัน

“...!”

หัวใจข้าเต้นรัว

หรือว่าเรเวนยังมีชีวิตอยู่?

แล้วถ้าเขายังมีชีวิต มันจะเป็นเรื่องดีหรือเรื่องร้ายกันแน่

ข้ายังจำสภาพของเหล่าอัศวินเอลเฟที่เดินทางกลับมา
พร้อมความฟ่ายแพ้เมื่อชีวิตที่แล้วได้

พวกเขาแหวะที่โรโมนาระหว่างทางที่จะกลับไปยังเอลเฟ

ทำเอาข้าซึ่งไปเยือนที่พักของพวกเขาเพื่อปลอบใจเหล่า
อัศวินในฐานะจักรพรรดินี้ผู้มีเชื้อสายเอลเฟถึงกับพูดไม่ออก

คนที่โดนตัดไปนิ้วเดียวถือว่ายังอยู่ในเกณฑ์ดี เพราะใน หมู่ผู้รอดชีวิตมีคนที่แขนขาอยู่ครบแต่ไม่กี่คนเท่านั้นเอง

และแล้วข้าก็ได้ยินข่าวการตายของพีเอิร์นัน

“พวกกระหม่อมหาพระกรกับพระเพลาข้างซ้ายของ เจ้าชายเอิร์นันไม่เจอเลยพะย่ะค่ะ”

“ทำไม...”

“เจ้าคนวิปลาสราวปีศาจร้ายมันฉีกพระกรและพระเพลา ทั้งสี่ของเจ้าชายจนสวรรคตพะย่ะค่ะ”

หัวใจที่กำลังเต้นรัวเร็วเริ่มปีบรัดจนเต้นช้าลง

ถ้าเรเวนยังอยู่ ทำไมเขาถึงไม่เคยปรากฏตัวออกมาเลย
ล่ะ

แล้วเขากลับไปเป็นเหมือนเมื่อชีวิตที่แล้วได้อย่างไรกัน

ทำไม...

ข้าส่ายหน้า

‘ไม่ใช่หรอก ต่อให้ยังมีชีวิต เรย์ก็ไม่มีทางทำแบบนั้น
หรอก’

ความคิดมากมายตีกันจนเวียนหัว ข้าส่ายหน้าไล่
ความคิดแยะๆ ที่ล่องไหลเข้ามา

“ฝ่าบาท?”

“ลิส เป็นอะไรหรือเปล่า”

พีและวาเลรีมองข้าอย่างห่วงใย

‘อย่าเพิ่งด่วนสรุปสิ อาจจะไม่ใช่เรเวนก็ได้ ไข้แล้ว ต้อง
ไม่ใช่เขาแน่ ที่ทุกอย่างเกิดขึ้นช้าร้อยเป็นแค่เรื่องบังเอิญเท่านั้น’

ข้าสุดลมหายใจเข้าเพื่อสงบอารมณ์

คิดเลี่ยนพูดขึ้น

“เหตุผลที่มีการประชุมสันติภาพภาคพื้นทวีปถือว่า
ชัดเจนที่เดี่ยวนะพะยะค่ะ”

“มาร์ควิสทาโต เวโลทิน”

“เพคะ มาร์ควิสเวโลทินกำลังเดินทางมุ่งหน้าลงมาทางใต้
เพคะ”

“...!”

ทุกคนยกเว้นวาเลรีที่รู้ข่าวมาก่อนล่วงหน้าต่างตกใจไป
ตามๆ กัน

ทิศใต้ของคาบสมุทรไซเอียนประกอบด้วยจักรวรรดิรัฐเซ
จักรวรรดิมารอน แล้วก็เอลเฟ

เสียงพีสน์เครือ

“เร็วขนาดนั้นเชียวหรือ”

คิลเลียนขมวดคิ้ว

“มันจะเป็นไปได้รึ”

ข้าทาสี่ตาพยายามบังคับกล้ามเนื้อบนใบหน้าที่กำลัง
สั่นเทา

ทั้งที่พยายามคิดว่าไม่ใช่ ทว่าสถานการณ์ทั้งหมดกลับ
ทำให้นึกถึงแต่เรเวน

‘ถ้าเป็นเรเวนในชีวิตก่อนละก็ เรื่องทั้งหมดนี้ย่อมเป็นไปได้แน่’

พื้ยู่ปากแล้วพูดอย่างปั้นปึ่ง

“ทำไมต้องลงมาทางใต้ด้วยนะ ถ้าผ่านรูเซกกับมารอนมาได้มันก็เอลเฟแล้วนี่นา”

คิลเลียนพูดอย่างเด็ดเดี่ยว

“ไม่มีทางเกิดเรื่องแบบนั้นหรอกครับ หากที่ประชุมภาคพื้นทวีปร้องขอกำลังสนับสนุนจากเอลเฟ กระทบ่อมจะเข้าไปช่วยด้วยอีกแรงพะยะคะ อย่าทรงกังวลไปเลยนะพะยะคะ ฝ่าบาท”

พื้ลูบมือคิลเลียนด้วยสีหน้าเป็นกังวล

ข้าส่งยืมบางเบาไปให้พื้

“ใช่ เจ้านั้นไม่มีทางได้แตะเอลเฟแม้แต่ปลายขนแน่ ข้าไม่ปล่อยให้มันเป็นแบบนั้นหรอก ยังไงชะ มาร์ควิสเวโลทินก็ต้องตายอยู่ในรูเซกนั่นละ”

พี่วางมืออีกข้างทับบนมือซ้าย

“อืม ซ้ำก็จะช่วยด้วยเหมือนกัน”

มารีแอนน์สะบัดจดหมายที่คิบบอยู่ระหว่างนิ้ว ทراسีทอง
จำนวนหนึ่งร่วงลงสู่พื้น

เมื่อ 8 ปีก่อน ตั้งแต่ที่นางมายังอาณานิสมกับเรเวน ไม่ว่าจะ
จะเป็นตอนที่กินขนมปัง หลับหรือตื่น กระทั่งตอนล้างหน้า
ทุกอย่างมีแต่ทรายเต็มไปหมด

ทั้งที่พอจะมีสายลมบางเบาแต่กลับไม่มีต้นไม้หรือ
ใบหญ้าที่สมประกอบสักต้น เม็ดทรายปะปนอยู่ทุกหนทุกแห่ง

‘อาณานิสม’ ที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยถูกเรียกว่าดินแดนแห่ง
นักเล่นแร่แปรธาตุ

แผ่นดินที่ได้รับคำสาปเพราะความโลภของมนุษย์แห่งนี้
เปลี่ยนไปมากหลังจากมารีแอนน์กับเรเวนย้ายมาอยู่

นางหันไปมองเรเวนกับเด็ก ๆ ที่อยู่นอกหน้าต่างแล้วยิ้ม
ออกมา

ไม่มีวันใดในชีวิตของมารีแอนน์จะมีความสุขไปมากกว่า
ทุกวันนี้อีกแล้ว

หากวันนั้นนางหนีมาโดยทิ้งเรเวนไว้ที่หอคอยเวทมนตร์
ชีวิตนางจะเปลี่ยนแปลงและได้มีความสุขแบบนี้ไหมนะ

มารีแอนน์ตัวสั่นสะท้านเมื่อย้อนนึกถึงวินาทีที่หอคอย
เวทมนตร์ถล่มลงมา

วันนั้น นางคิดว่าฟ้าจะถล่มเสียแล้ว

ลำแสงแปลบปล่าบสีขาวที่แหวกว่ายอยู่ท่ามกลางหมู่
เมฆฟาดลงมายังหอคอยฯ รวากับสายฟ้าพร้อมเสียงสะเทือน-
เลื่อนลั่น

มารีแอนน์เฝ้ามองจุดจบของไอแซร์ดอนด้วยความ
หวาดกลัวระคนโล่งใจ

เหล่าจอมเวทของหอคอยเวทมนตร์ช่วยชีวิตมารีแอนน์ ออกมาจากหลุมทรายในอานิมิส

นางได้รู้ว่าตนเองคือนักเล่นแร่แปรธาตุคนสุดท้าย
ที่เหลืออยู่ในโลกก็เพราะจอมเวทเหล่านั้น

นางดีใจเมื่อได้รู้ว่าตนมีพลังอันน่าอัศจรรย์

ทว่าช่วงเวลาอันแสนสุขนั้นจบลงในพริบตา

ทันทีที่มารีแอนน์ได้รู้พลังของตัวเอง นางก็ถูกเหล่า
จอมเวทลากมาให้ทำผลึก

จอมเวทเหล่านั้นร้องขอผลึกจำนวนมหาศาลอย่าง
ไม่น่าเชื่อ

“นี่มันมากเกินไปแล้วนะคะ แผ่นดินกำลังจะตาย เดี่ยวก็เป็น
เหมือนอานิมิสหรอกค่ะ”

เมื่อนางปฏิเสธว่าไม่สามารถสร้างผลึกได้อีก พวกนั้น
ก็เขี่ยนตึนางอย่างโหดร้าย

พรายและเหล่าจอมเวทของหอคอยเวทมนตร์ทำราวกับ
นางเป็นสัตว์เดรัจฉาน

“นางแมลงสกปรก ข้าอุทิศส่้าช่วยเจ้าออกมาจากหลุม
ทรายแต่เจ้ากลับคิดจะหนีอย่างนั้นรี!”

หลังโดนจับได้ว่าพยายามหนี นางก็ถูกจับใส่เครื่อง
พันธนาการโบราณที่เรียกว่าวัตถุศักดิ์สิทธิ์ที่คอ

และแล้วเรเวนก็ผ่านเข้ามาท่ามกลางชีวิตแบบนั้น

รูปโฉมอันงดงามทำเอานางตะลึงงันตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็น
เขา แต่มันก็แค่นั้น

‘พวกจอมเวทมันก็เหมือนกันหมดนั่นละ’

หากจะมีจุดไหนที่เรเวนแตกต่างจากจอมเวทคนอื่นก็คง
เป็นการที่เขาไม่มีความรู้สึก สีหน้าเขาไม่เคยเปลี่ยนไปเลย

ทักษะด้านเวทมนตร์ของเขาเป็นที่น่าอัศจรรย์จนเป็น
ที่อิจฉาริษยาของจอมเวทมากมาย ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังไม่เคย
แสดงสีหน้าโกรธเกรี้ยวออกมาเลยสักครั้งไม่ว่าจะโดนเล่นมุก
สกปรกใส่ขนาดไหนก็ตาม

แน่นอนว่าสีหน้ายิ้มแย้มก็เช่นกัน

เขาเป็นผู้ชายแปลกๆ ที่มองไม่ออกเลยว่ากำลังคิดอะไร
อยู่

และแล้วนางก็ได้รู้เหตุผลจากลูเอลลาว่าทำไมเขาถึงมา
อยู่ที่หอคอยเวทมนตร์

“สิ่งที่เขาต้องการคือเวทบันดาลฝน แต่ข้าจะไม่บอกให้
เขารู้หรอกนะ เขาจะไม่มีวันได้ออกไปจากหอคอยเวทมนตร์
เด็ดขาด คิดจะทิ้งข้ากลับเอลเฟออย่างนั้นรี!”

เมื่อไรที่ลูเอลลามีเรื่องที่ทำให้โกรธจนถึงขีดสุด นางจะ
มาเขียนตีมารีแอนน์และพูดกับตัวเอง นั่นคือวิธีระบายอารมณ์
ของลูเอลลา

วันนั้นมารีแอนน์โดนหนักเป็นพิเศษ และจากที่ได้ฟังมา
ทั้งหมดนั้นนางก็พอจะอนุมานได้ว่าเรเวนคงจะไม่รักรักลูเอลลา

แม้เลือดจะรินไหลแต่ก็รู้สึกดี นางมีความสุขที่ได้เห็น
ลูเอลลาทุกข์ทรมานเพราะเรเวน

วันที่ลูเอลลาเขียนตีสางอย่างหนักเพราะเรื่องของเขา เรเวนก็มักจะนำยาทามาให้นางอยู่เสมอ

นางไม่เคยเอ่ยคำขอบคุณที่เขาเอายามาให้เพราะสาเหตุส่วนใหญ่ที่ทำให้นางถูกตีล้วนมาจากเขาทั้งสิ้น และหากนางพูดขอบคุณออกไป ข้างในอกลูเอลลาคงจะเดือดเป็นพื้นเป็นไฟอีกแน่ๆ

ที่สำคัญ เขาเองก็เป็นจอมเวทเช่นเดียวกับคนพวกนั้น นางไม่มีเหตุผลอันใดให้ต้องแสดงน้ำใจบอกเขาว่าเขากำลังโดนลูเอลลาหลอก และเวทมนตร์ที่สามารถบันดาลฝนได้นั้นไม่มีจริง

ในบางครั้ง สีหน้าที่มักจะเรียบเฉยของเรเวนก็ฉายแวว กระวนกระวาย

แต่แล้ววันหนึ่ง เรเวนแอบมาหานางเช่นเดียวกับเวลาที่เขาเอายาทามาให้

ทว่าสิ่งที่เขายื่นให้ในคราวนี้กลับไม่ใช่ยา

มารีแอนน์มองหินสีขาวคล้ายผลึกก่อนจะเอ่ยถาม

“นี่อะไร”

“ม้วนกระดาษเวทเคลื่อนย้าย เจ้าสามารถไปได้ทุกที่
ที่อยากไป ไม่จำกัดระยะทาง แค่พูดชื่อพิกัดออกมาก็พอ”

“แล้วเจ้าเอามาให้ข้าทำไม”

เขาสวนกลับทันควัน

“หนีไปซะ”

มารีแอนน์แค้นหัวเราะ

“เข้าไปไม่ได้”

สายตาเขาทำให้นางเลื่อนมือไปวางเหนือเครื่อง
พันธนาการที่คอ

“ข้าขอรับไว้แต่น้ำใจเจ้าก็แล้วกัน”

เรเวนจับเครื่องพันธนาการของมารีแอนน์

“หลับตา”

แสงสีขาวยที่แผ่ออกมาจากมือเขาทำให้นางต้องรีบ
หลับตา

“อาจจะเจ็บหน่อย แต่ถ้าอยากหนีก็อย่าส่งเสียง”

ไอร้อนแผ่ออกมาจากเครื่องพันธนาการ ถึงอย่างนั้น
ก็ไม่ได้เจ็บปวด

มารีแอนน์แอบปรือตามองเรเวน

คิ้วคมยังขมวดเป็นปมเหมือนเคย เหนือริมฝีปากมีแต่
เหงื่อเกาะพรราว

ดูเหมือนคนที่เจ็บจะไม่ใช่นางเสียแล้ว

แต่แล้วนางก็ได้สบตากับเรเวน สายตาทึมทงทำให้ต้อง
หลับตาลงอีกรอบ

ไม่นาน เครื่องพันธนาการก็ร่วงตกลงพื้นพร้อมเสียงดัง
แกร่ง

นางได้แต่กะพริบตาปริบๆ อย่างไม่อยากเชื่อ

ทว่ายังไม่ทันที่มารีแอนน์จะได้ยกมือลูบคอโล่งๆ ของตัวเอง เรเวนก็พุ่งขึ้นมาเสี้ยก่อน

“เสร็จแล้ว หนึไปเสี้ย”

มารีแอนน์พูดซ้ำอีกครั้ง

“ไปไม่ได้”

เขาพูดสิ่งที่นางไม่เข้าใจ

“ข้าดูแลเจ้าไม่ได้เหมือนอย่างที่ดูแลลิสรอกนะ”

นางรีบพูดสวนชายหนุ่มที่กำลังหมุนตัวจากไป

“พวกจอมเวทมันลงเวทสะกดรอยเอาไว้ ต่อให้ข้าหนีพวกมันก็จะไปตามจับมาอยู่ดี เพราะฉะนั้น...”

เรเวนทิ้งคำพูดสุดท้ายเอาไว้ก่อนจะเดินจากไปอย่างไม่ไยดี

“ไม่มีทางเป็นแบบนี้แน่ เพราะข้ากำลังจะทำลายที่นี่”

บทที่ 212

มารีแอนน์ใจลอยอยู่พักหนึ่งก่อนจะก้มลงมองม้วน
กระดาษสีขาวในมืออีกครั้ง

นี่ไม่ใช่ความฝัน

จากนั้นชั่วอึดใจก็เกิดเสียงระเบิดดังลั่น

นางกัตรีมผีปากแล้วเอ่ยพิกัตุตามทีเรเวนส่งเอาไว้

มารีแอนน์มาถึงเนินเขานอกโอแซร์ดอนและคอยเฝ้ามอง
หอคอยเวทมนตร์

นางไม่ขยับเท้าแม้แต่ก้าวเดียวเพราะอยากจะเห็นจุดจบ
ของกลุ่มคนที่ทำให้นางต้องเจ็บปวดทรมาน

“เขาจะทำลายหอคอยเวทมนตร์จริงๆ นะหรือ”

มารีแอนน์เฝ้ามองหอคอยเวทมนตร์ด้วยความว่าวุ่นก่อน
ดวงตาจะเบิกโต

พลังสองขั้วปะทะกันกลางห้องฟ้า

ปังปังปัง!

เกิดเสียงดังกัมปนาทราวฟ้าจะถล่ม พร้อมกับที่สายฟ้า
ซึ่งแหวกว่ายอยู่ท่ามกลางหมู่เมฆฟาดเปรี้ยงลงมาบนผืนดิน

หอคอยเวทมนตร์กว่าครึ่งพังครืนลงมาทับหมู่บ้าน

ไฟลุกท่วมบ้านเรือน ผู้คนกรี๊ดร้องกันจ้าละหวั่น

หอคอยเวทมนตร์ที่แสนยิ่งใหญ่กำลังพังทลาย

นางนึกถึงเสียงตะโกนสุดท้ายของบรรดาผู้อาวุโสก่อน
ที่นางจะหนีออกจากหอคอยเวทมนตร์

“เรเวนฟังปรากฏ ‘ห้องแห่งความเจ็บ’ แล้ว ทุกคนไป
รวมกันที่หอสมุด!”

มารีแอนน์กำม้วนกระดาษและเอ่ยปากอย่างไม่ลังเล

“หอคอยเวทมนตร์ หอสมุด เรเวน แม็คฟิลด์”

มารีแอนน์แทบจะหยุดหายใจเมื่อมาถึงหอสมุด พนักงาน
ชั่วคราวจนผิวหนังแสบร้อนพาให้รู้สึกคลื่นเหียน

สถานที่ซึ่งอัดแน่นไปด้วยโลहितและหมอกควันเห็นจะมี
แต่่นรกเท่านั้น

และเรเวนก็อยู่ในนั้นเสียด้วย

มารีแอนน์เรียกชื่อเขาเป็นครั้งแรก

“เรเวน?”

“ไม่มีปฏิกิริยาตอบกลับจากเขา

ก็ก ครีนนน

เศษซากอาคารร่วงลงเหนือหัว

“ไม่มีเวลาให้ลังเลอีกแล้ว มารีแอนน์รีบวางผล็กรอบ
กายเรเวนอย่างรวดเร็วและกอดเขาเอาไว้

‘ไปไหนดีล่ะ’

ครีนนน!

ผนังขนาดใหญ่เกินความสูงนางถล่มลงใส่คนทั้งสอง

นั่นคือฉากสุดท้ายของหอคอยเวทมนตร์

มารีแอนน์หลับตาแน่นและตะโกนชื่อที่คุ้นเคยที่สุด
ออกไปสุดเสียง

“อานิมิส!”

หลังทั้งสองมาถึงอานิมิสได้สามเดือน เรเวนก็ฟื้นคืนสติ

“ข้ายังมีชีวิตหรือ”

เสียงเขาแหบแห้งปานโลหะที่โดนขีดข่วนเพราะไม่ได้
เปิดปากพูดมานาน

“อืม”

เขาแค้นหัวเราะเมื่อเห็นสภาพร่างกายอันผอมแห้งของ
ตัวเองและผลึกที่วางอยู่รอบๆ

“เจ้าช่วยข้าหรือ”

“อืม”

มารีแอนน์ถามอย่างระมัดระวัง

“ร่างกายเจ้าไม่เป็นไรใช่ไหม”

“กายที่เหมือนขยะเช่นนี้ จะช่วยไว้ทำไมกัน”

คำตอบที่ได้กลับมามีทำเอานางพูดไม่ออก

เรเวนใช้มือยันผนังกระท่อมลุกขึ้นอย่างยากลำบาก

มารีแอนน์รีบลุกขึ้นคิดว่าแขนเรเวนและช่วยประคอง

‘จริงสิ คงเพราะตกใจมากนั่นละมั้งถึงได้เป็นแบบนี้’

“ร่างกายเจ้ายังไม่แข็งแรงดีเลย จะรีบไปไหน ที่นี่คือ
อาณานิคม...”

“ไปตาย”

มารีแอนน์ผล่มือออกทันที

“นี่ข้าอุตส่าห์ลำบากลำบากช่วยเจ้ามานะ...”

เรเวนล้มหน้าคว่ำลงกับพื้น เขาตอบเหมือนประชด

“เข้าไปขอให้เจ้าช่วยเมื่อไหร่ไม่ทราบ เราสนิทกันขนาดนั้นเลยหรือไง”

“...ถ้าอย่างนั้นแล้วเจ้ามาช่วยข้าทำไม รู้ไหมว่าข้าต้องลำบากดูแลเจ้ามาขนาดไหน”

เรื่องราวทั้งหมดเลื่อนผ่านเข้ามาในความคิดมารีแอนน์ ราวกับคอมพิวเตอร์ม้าหมุน

นางทั้งสร้างที่พิศพิงในที่ที่ไม่มีอะไรเลยสักอย่าง ทั้งคอยอยู่ข้างกายเขาตลอดเพราะกลัวเรเวนจะเป็นอะไรไปในระหว่างที่นางไม่อยู่

เรเวนใช้ผลึกแทนอาหารได้ ทว่านางยังมีสติครบถ้วนสมบูรณ์

มารีแอนน์ได้แต่อดทนและจะใช้ม้วนกระดาษเวทเคลื่อนย้ายไปขออาหารที่หมู่บ้านเฉพาะเวลาที่หิวจริงๆ เท่านั้น

“แต่สิ่งที่เจ้าพูดกับข้ามีแค่ ‘ช่วยไว้ทำไม’ งั้นหรือ เจ้ามันก็เหมือนพวกจอมเวทคนอื่นนั่นละ! เอาเลย จะอยู่หรือจะไปตายก็ตามใจ!”

เรเวนกัตรีมีผีปากลุกขึ้นเดินออกจากกระท่อมทั้งตัว
สิ้นเทา

มารีแอนน์น้ำตาคลอ ทุกอย่างกลับตาลปัตรจากที่นาง
คาดหวัง

“พอบอกให้ไปก็จะไปจริงๆ งั้นหรือ... ไอ้จอมเวท ภาย
ที่เหมือนขยะอะไรกัน ทั้งที่ผอมแห้งเพราะไม่ได้กินอะไรแต่ก็ยัง
งดงามขนาดนั้นแท้ๆ ... ไอ้คนนิสัยไม่ดี...แค่เพราะเรื่องนั้น...”

เสียงดั่งตึงแว่วมาจากด้านนอก

มารีแอนน์รีบออกไปดูทันที

มันคือเสียงเรเวนล้มลงบนพื้นทราย

เขายังนั่งอยู่กับพื้นและกำลังเอามือปิดตา คาดว่าคงจะ
แสบตาเพราะไม่ได้เจอแสงแดดเป็นเวลานาน

มารีแอนน์ย่อตัวลงจับแขนเรเวนจะประคองให้ลุกขึ้น

“ปล่อย”

แม้การกระทำจะน่ารังเกียจ แต่ถึงอย่างไรเขาก็เป็น
ผู้มีพระคุณของนาง

“เจ้าไม่ได้เหมือนขยะเลยนะ เจ้าสลบไป 3 เดือน แค่กิน
อาหารร่างกายก็จะกลับมาแข็งแรงเหมือนเดิมแล้ว เจ้าไม่เห็น
ต้องตายเลย ข้าเข้าใจดีว่าที่นี่มันอันตราย เพราะฉะนั้นถ้าเจ้า
อยากไปละก็...”

เรเวนผลักมารีแอนน์แต่นางก็ยังรั้งเขาไว้ได้ แรงผลักดัน
อ่อนแอจนน่าเวทนา

“ดูสิ เจ้าไม่มีแรงเลยนี่นา การตายก็ต้องใช้แรงเหมือนกัน
นะ...”

เรเวนจ้องนางราวกับจะกินเลือดกินเนื้อ เสียงหนึ่งดัง
หลอนในโสตประสาทอีกครั้ง

[...เอาสิ...กินเลย...]

“อย่างเจ้าจะไปรู้อะไร! จะมารู้ได้ยังไงว่าอาการข้าเป็น
ยังไง! ข้าแต่ต้องเวทต้องห้ามไปแล้ว”

เขาคบเองปักๆ และพูดต่อ

“เจ้ารู้ใหม่ว่าในนี้มันมีสิ่งโสโครกอยู่มากมายขนาดไหน
เล็กยุ่งเรื่องของข้าได้แล้ว! ปล่อยข้าตายๆ ไปซะ!”

ใบหน้ามารีแอนน์ค่อยๆ แดงกำขึ้นทุกที ความจริงแล้ว
นางเองก็เหนื่อยไม่แพ้กัน

“ข้าจะไปรู้อาการเจ้าได้ยังไงกันเล่า! รู้แต่ว่าเจ้าต้อง
รับผิดชอบข้าเพราะข้าเป็นคนช่วยเจ้ามา ถ้าอยากตายนักละก็
ฆ่าข้าไปด้วยเลยสิ!”

รูมานตาสีม่วงขยายใหญ่ขึ้นเพราะเสียงตะโกนของนาง

มารีแอนน์กัดฟันกรอดก่อนจะระบายทุกความเจ็บปวด
ออกมาจนหมด

“เจ้าคิดว่าข้าไม่เหนื่อยอะไรเลยหรือไง! ข้าก็อยากตาย
เหมือนกัน อยากตายใจจะขาดแต่ก็ต้องมีชีวิตอยู่เพื่อเจ้านั้นละ!”

นางผายมือออก

“ดูเอาแล้วกันว่าที่นี่มันกันดารขนาดไหน”

รอบตัวคนทั้งสองมีเพียงผืนทรายรกร้างว่างเปล่า

“ใครมันจะอยากมาอยู่ในที่แบบนี้กันล่ะ แต่ข้าไม่มีทีไป
แล้ว ที่ข้านี้ก้ออกก็มีแต่ที่นี่ ที่ที่ไม่มีใครให้พึ่งพิง ไม่มีใครมาคอย
ดูแลนี่!”

มารีแอนน์น้ำตาคลอ

“ข้าต้องอดทนกับความอยากตายเพราะเจ้า เพราะตัวเจ้า
ดูดซับพลังจากผลึกได้ดี ถ้าข้าตายไปใครจะคอยให้ผลึกเจ้าล่ะ”

นางจับมือเรเวนมากุมที่คอตัวเอง

“ข้ามันซี้ชลาดไม่กล้าตายไปคนเดียว เช่นนั้นก็ฆ่าข้า
ก่อน แล้วต่อไปค่อยเป็นตาเจ้าแล้วกัน!”

เรเวนหลับตา ก่อนจะลดมือลงจากคอบาง

เขาเข้าใจที่มารีแอนน์พูดทุกอย่าง

ที่เรเวนช่วยนางก็เพราะนางเหมือนเขามาก

ทั้งเรื่องที่ดินใส่เครื่องพันธนาการที่คอและถูกหอคอย
เวทมนตร์ใช้งาน ไม่มีที่ให้ไป กระทั่งเรื่องที่น่าไร้ซึ่งความหวัง
ในการมีชีวิตอยู่ต่อหากเขาไม่ยื่นมือเข้าไปช่วย

เรเวนทรุดฮวบลงกับพื้น

วันต่อมาหลังทั้งสองกระทบกระทั่งกันอย่างรุนแรง
นอกจากตอนที่เข้าซี้ถามถึงแต่เรื่องเอลเฟและภัยแล้ง เรเวน
ก็เอาแต่ปิดปากเงียบ

ผ่านไปอย่างนั้นประมาณสัปดาห์

หากมารีแอนน์ไม่บ่นไม่โวยวายเหมือนอย่างในตอนนี้
เรเวนก็แทบไม่เปิดปากพูดเลย

“นี่ปลา ลองกินดู”

“...”

เรเวนใช้ส้อมจิกเนื้อปลาออกมาเท่าเล็บมือแล้วส่งเข้าปาก

“กินให้มันเยอะๆ หน้อยสิ กินแค่นั้นน้ำหนักมันจะเพิ่มไหม”

มารีแอนน์ผ่าปลาตัวเล็กอย่างดีและยกส่วนที่มีแต่เนื้อสีขาวแน่นๆ ไปวางบนจานเรเวน

เรเวนยกเนื้อปลากลับไปวางที่จานนางเหมือนเดิม

“ไม่ถูกปากหรือ หรือว่าคาว?”

“...”

มารีแอนน์มองปลาด้วยสีหน้าบึ้งตึง แล้วจึงหันไปทาเนยบนขนมปังนำไปวางบนจานเรเวนแทน

“ถ้าอย่างนั้นก็กินขนมปังแล้วกัน”

กระทั่งครั้งนี้เขาก็ยังหันขนมปังเป็นชิ้นเล็กๆ เข้าปากแล้วยกที่เหลือกลับมาคินบนจานนาง

สีหน้านางยิ่งบูดบึ้งลงกว่าเดิม

มารีแอนน์หยิบแอปเปิลไปวางบนจานเขา

“แอปเปิลล่ะ”

“...”

ผลลัพธ์ก็ยิ่งเหมือนเดิม

มารีแอนน์มองปลา ขนมปัง และแอปเปิลในจานตัวเอง
แล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ

“ไม่ชอบสักอย่างเลยหรือ”

“...”

ยิ่งเขาเงิบ นางก็ยิ่งอึดอัด

“ถ้าอยากกินอะไรก็บอกแล้วกัน เดี๋ยวเข้าไปหามาให้”

เรเว่รู้ดีว่านางต้องลำบากขนาดไหนกว่าจะได้อาหาร
ที่อยู่บนจานตอนนี้มา

เขาเองก็อยากสนองตอบความพยายามของมารีแอนน์
แต่ก็ไม่อยากอาหารเลยจริงๆ

เรเวนพูดเบาๆ ด้วยเสียงแหบแห้ง

“ข้าไม่หิว”

“ถึงไม่หิวแต่เจ้าตัดสินใจแล้วว่า จะอยู่ต่อ ก็ต้องกินสิ”

ตั้งแต่เรเวนฟื้นนางก็ไม่ได้เติมผลึกให้เขาอีก นางคิดว่า
การกินอาหารน่าจะดีกับร่างกายเขามากกว่า

ทว่าเขากินน้อยเหลือเกิน

“...ข้าหิวน้ำ”

มารีแอนน์รินน้ำในกาใส่แก้ว

ก่อนจะสะดุดตากับเม็ดยาที่ก้นแก้ว

‘ทรายน้ำนี่’

ต่อให้ตักน้ำสะอาดมา แต่เมื่อเวลาผ่านไปแค่เพียงครู่
เดียว เม็ดยาของอานิมิสก็จะเข้าไปแทรกอยู่ในทุกสรรพสิ่ง

“ข้าจะไปหาน้ำมาให้ใหม่”

นางเทน้ำลงพื้นก่อนเรเวนจะทันได้หยิบแก้วแล้วลุกขึ้น
ยืน

คนที่ไม่ได้กินอะไรเลยกำลังหิวน้ำ อย่างน้อยนางก็อยาก
ให้เขาได้ดื่มน้ำสะอาดๆ บ้าง

มารีแอนน์ใช้ม้วนกระดาษไปตักน้ำมาจากแม่น้ำ แต่พอ
มาถึงกระท่อมก็ไม่เห็นเรเวนแล้ว

นางใจหายวาบ

‘หรือจะไปตายอีก?’

มารีแอนน์เปิดประตูผางแล้ววิ่งออกไปข้างนอก

เห็นแผ่นหลังเรเวนอยู่ไกลลิบๆ

นางรีบวิ่งไปหาเขาทันที จนวินาทีที่ไปถึงข้างตัวเขา
มารีแอนน์ก็ถึงกับพูดไม่ออก

“เรเวน...”

เรเวนกำลังมองดูดวงตะวันสีแดงแผดเผาด้วยสีหน้า
เลื่อนลอย

ใบหน้าซุบตอบงดงามราวกับได้รับการแกะสลักอย่าง
สละสลวย ผิวขาวเนียนละเอียดต้องสะท้อนแสงอาทิตย์ยาม
อัสดงดูมีชีวิตชีวา

นางมองนัยน์ตาสีม่วงของเขา นัยน์ตาที่นางคิดว่ามันช่าง
งดงามไม่ต่างจากอัญมณี

พลันนัยน์ตานั้นกลับเป็นประกายสีแดงแปลกประหลาด

“หิวน้ำ”

นางยื่นกาน้ำในมือไปให้เขา

“นี่ น้ำ”

เรเวนมองน้ำที่นางยื่นให้แล้วยกยืมมูมปาก

ใบหน้าที่งามจนน่ากลัวทำเอามารีแอนน์ชนลุกชู่

คืนนั้น มารีแอนน์นอนอยู่ตรงข้ามกับเรเวนในกระท่อม ทว่า
นอนอย่างไรก็นอนไม่หลับ

เพราะเรเวนเปลี่ยนไปมากตั้งแต่หลังมือเย็น

เขามองตะวันตกดินอยู่เป็นเวลานาน พอกลับกระท่อม
มาก็จัดการอาหารที่บอกว่าไม่อยากกินเสียจนเกลี้ยง มีหน้าซำ
ยังฮัมเพลงอย่างอารมณ์ดีอีกต่างหาก

อย่างกับเป็นคนละคนอย่างไรอย่างนั้น

เสียงดังกรอบแกรบดังมาจากที่ที่เรเวนนอนอยู่

มารีแอนน์แอบปรือตามองเรเวน

เขาลุกขึ้นและหันหน้ามาหานาง

มารีแอนน์รีบหลับตาแสรังทำเป็นหลับ

เรเวนเข้ามาอยู่ข้างๆ

‘อะไรนะ’

นางพยายามข่มใจที่กำลังเต้นไม่เป็นสำให้สงบลง

มือเขาสัมผัสโดนกาย ก่อนมือที่คล้ายกำลังหาบางสิ่งนั้น
จะไปหยุดที่กระเป๋

‘ม้วนกระดาษเวทเคลื่อนย้าย?’

เสียงหัวเราะคิกคักดังมาจากปากเขา

มารีแอนน์คว้าจับชายเสื้อเรเวนเอาไว้

วินาทีถัดมา นางก็มาอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยมาก่อน

มารีแอนน์เกาะราวตรงกรอบหน้าต่างและพยายาม
ตะเกียกตะกาย นางอ้าปาก

“อะ...”

ทว่ายังไม่ทันได้ส่งเสียงร้องก็มีมือผอมแห้งเอื้อมมาปิด
ปากและโอบรอบเอวนาง

“ฮู...”

บทที่ 213

เรเวนก็มองมารีแอนน์ ดวงตาคมโค้งลงอย่างซุกซน

นางเบิกตาโตรีบกวาดมองรอบข้างอย่างรวดเร็ว

นางได้ตามพวกจอมเวทไปยังหลายๆ ประเทศ

หากเป็นอาคารที่สวยงามตระการตาอย่างที่ปรากฏ
ตรงหน้านี้ละก็ อย่างน้อยก็น่าจะเป็นของตระกูลดยุกหรือ
ผู้ที่ยศสูงกว่ำนั้น

“เป็นเมียผู้ครองหอคอยเวทมนตร์นะดีกว่าเป็นราชินี
เอลเฟเป็นไหนๆ ท่านเรเวนได้เป็นผู้ครองหอคอยเวทมนตร์
เมื่อไหร่ ข้าก็จะไม่เหลือเยื่อใยกับราชวงศ์แห่งเอลเฟอีกต่อไป”

สิ่งที่ลูเอลลาเคยพูดในวันหนึ่งขณะเมียนตีสนางผุดขึ้นมา
ในความคิด

นางบอกว่าเรเวนเป็นชาวเอลเฟ...หรือว่าที่นี่จะเป็น?

“ที่นี่ที่ไหน”

นางไม่ได้ถามเพราะไม่รู้ แต่เพื่อความแน่ใจ

“พระราชวัง บ้านข้าเอง”

“...”

นางได้แต่อ้าปากค้างพูดอะไรไม่ออก

เรเวนหัวเราะคิกคักออกมาอีกครั้งเมื่อเห็นมารีแอนน์ทำปากพะงาบๆ เพราะความตกตะลึง

นี่เขากลับบ้าน...เหมือนไม่เคยพูดคำว่าอยากตายมาก่อน เขาสร้างทำเป็นไม่มีที่ไปมาตลอดเลยอย่างนั้นหรือ

คนที่ไม่มีที่ไปมีแค่นางคนเดียว

พลันความรู้สึกว่าถูกทรยศก็ปกคลุมไปทั้งร่าง เขากล้าคิดถึงขนาดจะขโมยม้วนกระดาษและแอบหนีกลับมาต่อนางหลับเลยงั้นหรือ

เรเวนคว่ำก่าบั้นที่มารีแอนน์เงื้อขึ้นมาได้สบายๆ

“ทำไม ผิดหวังหรือ คิดว่าข้าจะทิ้งเจ้าแล้วหนีมาหรือไง”

มารีแอนน์หรีตา

ชายหนุ่มที่ปกติพูดคำอื่นไม่เป็นนอกจาก ‘อืม’ ‘ไม่’ คนนี้พูดมากเกินไปแล้ว ข้ายังเหมือนจะอ่านความคิดนางได้อย่างทะลุปรุโปร่งอีกต่างหาก

“ข้าไม่ทำแบบนั้นหรอก วางใจได้ ข้าไม่ใช่คนไร้มารยาทขนาดนั้น ลิซไม่เคยสอนให้ข้าทำตัวแบบนั้น”

นอกจากเรเวนคนที่อยู่ในหอคอยเวทมนตร์แล้ว มารีแอนน์ก็แทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขาเลย

รู้แค่ว่าเขาเป็นจอมเวทผู้เก่งกาจ ตกเป็นเป้าความเกลียดชังของเหล่าจอมเวทในหอคอยฯ และเป็นชายที่ลู่ออลาถวิลหาอย่างสุดหัวใจ นอกจากนี้แล้วก็ไม่รู้อะไรอีกเลย

และหลังจากมาที่อานิมิส เรเวนก็เอาแต่ปิดปากปิดใจจนมารีแอนน์ไม่มีโอกาสได้รู้อดีตของเขา

บางทีนี่อาจเป็นโอกาสอันดีที่นางจะได้ทำความรู้จักเขาก็ได้

นางพึมพำชื่อแปลกหูที่หลุดออกจากปากเรเวน

“ลิส...ลิสคือใคร”

“คนที่ช่วยชีวิตและเลี้ยงข้ามา ทุกอย่างของข้า...ฮา...”

เรเวนส่งเสียงครวญครางแปลกๆ เหมือนจะกระวนกระวาย
ระคนเจ็บปวด

เขาหันมองเข้าไปในหน้าต่าง

แววตาภายใต้แสงจันทร์ดูไม่น่าไว้อใจอย่างประหลาด

ใบหน้ายังมีเสน่ห์น่าหลงใหลเช่นเดียวกับตอนมองดู
พระอาทิตย์ตกเมื่อเย็น

มารีแอนน์มองตามสายตาเขาเข้าไปในหน้าต่าง

หญิงสาวคนหนึ่งนอนอยู่บนเตียง ใบหน้าขาวนวลพร้อม
เครื่องหน้าประณีตงดงาม เส้นผมที่ยาวสยายอยู่บนผ้าปูที่นอน
สีขาวเป็นสีแดงเพลิงพาให้นึกถึงดวงตะวัน

มารีแอนน์รู้ได้ในทันที ว่าเรเวนมองเห็นอะไรจากอาทิตย์
อัสดงที่กำลังจะลับเส้นขอบฟ้าเมื่อเย็น

นางละสายตาจากหญิงสาวมามองเรเวน

เรเวนเลียริมฝีปากแล้วเอ่ยขึ้นราวกับอตรนทนมไม่ไหว

“น้ำลายสอเลยใช่ไหมล่ะ ข้าอยากกินตั้งแต่พื้นขึ้นมาจน
แทบจะบ้าตายเสียให้ได้”

ไออำมหิตแผ่ออกมาจากตัวเขาพร้อมพลังงานชั่วร้าย

ซึ่งเป็นพลังงานแบบเดียวกับตอนที่นางเข้าไปในหอสมุด
เพื่อช่วยเขาออกมาจากหอคอยเวทมนตร์ นางไม่มีวันลืม
พลังงานน่าขนลุกขนาดนั้นได้ลงอย่างแน่นอน

“ข้าจะเคี้ยวทั้งนิ้วมือ นิ้วเท้า ไล่ไปที่ละนิ้วแล้วกลืนลง
ท้องไม่ให้เหลือ”

ถึงมารีแอนน์จะยังไม่รู้จักเรเวนดี แต่เขาในตอนนี้ต้อง
ไม่ใช่เรเวนอย่างแน่นอน

คนจะกินคนด้วยกันได้อย่างไร!

“เจ้าเป็นใคร”

เรเวนหัวเราะคิกคักจนไหล่สั่น

“แล้วเจ้าเห็นข้าเป็นใครเล่า”

มารีแอนน์พูดหน้านิ้วคิ้วมวด

“ข้าถามเจ้าก่อนนะ”

คำพูดอาจจะฟังดูซ้ำ แต่ในหัวตอนนี้กำลังแล่นอย่างรวดเร็ว

‘เขาเปลี่ยนไปขนาดนี้เพราะอะไรกัน’

“เรเวน แม็คฟิลด์”

“ไม่ใช่ เรเวนที่ข้ารู้จักไม่ใช่แบบนี้”

เขามียิ้มเหมือนกำลังสนุก

“แล้วเรเวนที่ข้ารู้จักเป็นแบบไหนล่ะ”

“...”

นางไม่รู้เลยว่าควรพูดอะไร

“ไม่รู้?”

มารีแอนน์จ้องเขาและพูดอย่างแข็งกร้าว

“ไม่ว่ายังไงก็ไม่ใช่เจ้าตอแน่แน่ เขาใจดี”

แล้วก็ไม่เคยพูดว่าจะกินคนด้วย!

มันน่าสยดสยองเสียจนนางพูดไม่ออก

“หึหึหึ เป็นแบบนี้จริง ๆ นะหรือ นี่อาจจะเป็นธาตุแท้ของข้าก็ได้เนี่ย ที่เจ้ารู้จักไม่ใช่ตัวจริงหรอกหนา”

“ไม่ ถ้าเจ้าในตอนนี่คือเรเวนจริง ๆ เจ้าคงไม่ช่วยข้าออกมาจากหอคอยเวทมนตร์เป็นแน่”

เขาพยักหน้าเป็นเชิงเห็นด้วย

มารีแอนน์กุมมือเรเวนแน่น

“เพราะฉะนั้น คินเขาคงเดิมมาเดี๋ยวนี้”

เรเวนส่ายหน้ายิ้ม ๆ

“ไม่ละ”

ก่อนจะดึงมือออกจากการกอบกุมของมารีแอนน์อย่างแผ่วเบา

“ข้าชอบที่ได้อยู่ในสภาพนี้ ไม่ใช่สภาพเหมือนคนโง่แบบนั้น ตอนที่มันช่างอิสระราวกับว่าข้ากำลังจะได้ทุกสิ่งที่ต้องการ”

ดวงตาของเธอเผลอมองเลเยนางเข้าไปในหน้าต่าง

“แค่ทำให้ลิสเป็นของข้าทุกอย่างก็จะสมบูรณ์แบบ เจ้ารอเดี๋ยว...”

มารีแอนน์คลุกคลีอยู่กับพวกจอมเวทย์มานานเกินกว่า 10 ปี ยิ่งไปกว่านั้น นางยังเป็นนักเล่นแร่แปรธาตุที่ไวต่ออำนาจเหนือธรรมชาติ นางมองออกว่าเขากำลังจะใช้พลังเวทในอีกไม่นาน

‘จะปล่อยให้เขาฆ่าคนไม่ได้เด็ดขาด!’

หากเป็นเช่นนั้นนางกับเรเวนคงได้จับแห่กันจริงๆ

ถ้าคนที่เคยบอกว่าอยากตายนักหนากลับมาเป็นคนเดิม และได้รู้ว่าตัวเองทำอะไรลงไปละก็ คงไม่ต้องเดาว่าเขาจะทำอะไร ยิ่งคนที่ถูกฆ่าเป็นผู้มีพระคุณที่เลี้ยงดูเขามาด้วยแล้วนั้น

แต่นางจะห้ามเขาอย่างไรดี

ที่แย่ไปกว่านั้น ที่นี่คือพระราชวัง หากโดนอัศวินจับได้
ก็มีแต่จะตายด้วยกันทั้งคู่

มารีแอนน์ดึงพลังจากรอบตัวมารวมกันโดยไม่รู้ตัวพร้อมกับที่พลังเวทกำลังไหลวนอยู่ในกายเรเวน

“...!”

โชคดีที่ธรรมชาติของเอลเฟพื้นตัวได้เร็วกว่าที่อื่นบนผืน
ทวีปจึงมีพลังธรรมชาติให้นางใช้ได้เต็มที่

ปุดปุด

มวบน้ำพวยพุ่งออกมาจากปากเรเวน เขาหยุดหายใจ
และจ้องนางเขม็ง

มารีแอนน์มองหยดน้ำที่ตนสร้างขึ้นด้วยความตกใจ

ก่อนนางและเรเวนจะถูกขังอยู่ในหยดน้ำขนาดมหึมา

แต่ต่างกันตรงที่นางสามารถหายใจในน้ำได้สบายๆ
ไม่เหมือนเขา

นางเพียงตั้งพลังธรรมชาติมารวมกันและภาวนาอย่าง
แรงกล้าเพื่อสกัดกั้นพลังเวทของเรเวน ทว่าผลลัพธ์ของมันกลับ
ดีเกินคาด

นางค้นพบความสามารถใหม่เข้าให้แล้ว

ขณะที่มารีแอนน์กำลังชอบอกชอบใจ สีหน้าของเรเวน
กลับยิ่งแย่งลงทุกที

ใบหน้าขาวซีดเริ่มคล้ำเป็นสีน้ำเงินเพราะขาดอากาศ
หายใจ

แม้จะอ้าปากไม่ได้เพราะอยู่ในน้ำ ทว่าคำพูดที่ออกมา
ทางสายตานั้นชัดเสียยิ่งกว่าชัด

‘เอามันออกไปเดี๋ยวนี้’

มารีแอนน์ส่ายหน้า

ชายหนุ่มกัดฟันกรอด

พลังเวทแผ่ออกมาจากตัวเรเวน

‘เซ่นนั้นข้าคงต้องทำลายมันละนะ’

มารีแอนน์กัดฟันต้านพลังเวทของเขาเอาไว้

‘ทนอีกนิดเดียว’

แค่อดทนจนกว่าเขาจะหมดสติไปในน้ำก็พอแล้ว

และในวินาทีที่ผิวบางรู้สึกสวบร้อนราวกับโดนแผดเผา เนื่องจากไม่อาจทนกับพลังเวทของเธอเวทได้อีกต่อไปนั้น ร่างของชายหนุ่มก็อ่อนปวกเปียกลงไปก่อนพลังเวทจะถูกตัดขาด

‘ทำได้แล้ว’

มารีแอนน์ถอนหายใจยาวแล้วรีบเข้าไปกอดเธอเอาไว้

แสงสว่างแผ่ออกมาจากม้วนกระดาษสีขาวในมือนาง ก่อนที่ในวินาทีถัดมาทั้งสองจะมาถึงกระท่อมในอาณานิคมอย่างปลอดภัย

หยดน้ำยักซ์ที่มารีแอนน์สร้างขึ้นระเบิดออกพร้อมเสียงดังปัง มันสาดซัดทั้งกระท่อมราวกับอุทกภัยครั้งใหญ่ กระท่อมอันสุดแสนจะโกโรโกโสพังครืนลงในพริบตา

วันต่อมา เรเวนยกมือกุมศีรษะแล้วหันมองรอบตัวหลังจาก
ลืมตาตื่น

เห็นซากกระท่อมอยู่ข้างๆ เขาก็ยังคงนอนอยู่

“ฟื้นแล้วหรือ”

มารีแอนน์เอาแต่เฝ้ามองเขาไม่หลับไม่นอนเพราะกลัวว่า
จะเกิดอะไรขึ้น

เรเวนหันหน้าไปตามเสียงจกจกกับใบหน้าซีดเซียวของ
มารีแอนน์

มารีแอนน์มองตาเรเวนก่อนจะแน่ใจว่าเขากลับมาเป็น
คนเดิมแล้ว

นางพนมหายใจยาวออกมาทางริมฝีปาก

“ฟู... โล่งออกไปที”

ดวงตาเรเวนคล้ายจะเบิกโตขึ้น ก่อนสีหน้าจะบิดเบี้ยวลง
ด้วยความสิ้นหวัง

“จำเรื่องเมื่อคืนได้ไหม”

“นอกจากเรื่องนั้นแล้วยังมีเรื่องอื่นอีกหรือ”

“เจ้าจำได้ถึงตอนที่โดนขังอยู่ในมวณหน้าที่ข้าสร้างหรือ
เปล่าล่ะ”

เรเวนพยักหน้า

“งั้นก็แค่นั้นล่ะ”

เรเวนก้มหน้าลงกับมือสองข้างด้วยความเจ็บปวด ไหล่
ผอมบางลู่ตกลงราวกับนกที่โดนตัดปีก

เรเวนอยู่ท่าเดิมเป็นเวลานาน จากนั้นจึงเอ่ยปากด้วย
น้ำเสียงเหนื่อยล้า

“ขอใบเอนะที่ช่วยข้าเมื่อคืน”

เขาโซเซลุกขึ้นจากที่

“จะไปไหน”

“...”

“ไปตายอีกหรือไง”

“ก็บอกไปแล้วนี่ ว่าข้ามันขยะ”

ตอนนี้มารีแอนน์เข้าใจความหมายในคำพูดแรกของ เรเวนเมื่อตอนลี้มตาครั้งแรกอย่างถ่องแท้แล้ว

เรเวนเอามือปิดหูเหมือนกำลังเจ็บปวด

“แม้แต่ตอนนี้ข้าก็ยังได้ยินเสียง มันบอกให้ข้ากินคน ทำให้คนเหล่านั้นเป็นของข้า ข้าอยู่ต่อไปแบบนี้ไม่ได้”

มารีแอนน์พูดอย่างระมัดระวัง

“ข้าว่า ข้ารู้แหละว่าเจ้าจะอยู่ต่อไปได้อย่างไร”

“...!”

มารีแอนน์นั่งคิดมาทั้งคืนขณะเฝ้าเรเวนที่กำลังหลับไหล

‘เขาเปลี่ยนไปเพราะอะไรกันนะ’

ปัจจัยที่เปลี่ยนไปหลังจากเรเวนฟื้นจากผลกระทบของ เหตุการณ์ในหอคอยเวทมนตร์มีเพียงอย่างเดียว

‘ผลึก’

ตั้งแต่เขาฟื้นขึ้นมา มาริแอนน์ก็ไม่ได้ให้ผลึกกับเขานีก

เขาควรจะกินข้าวมากกว่านางจึงไม่จำเป็นต้องทำ
เช่นนั้น

นางพยายามรื้อฟื้นความทรงจำสมัยยังอยู่ในหอคอย
เวทมนตร์เพื่อค้นหาลักษณะการใช้ผลึกที่นางไม่รู้ ก่อนความ
ทรงจำอย่างหนึ่งที่น่าขนลุกเสียจนนางเกือบจะลืมนไปแล้วจะ
ผุดขึ้นมา

ทันทีที่มาริแอนน์สามารถสร้างผลึกได้ พวกจอมเวทที่เคย
ช่วยนางมาจากอาณานิสมก็เริ่มทำการทดลองแปลกๆ มากมาย

หนึ่งในนั้นคือการใส่ผลึกเข้าไปในร่างกายของมนุษย์
ที่เปลี่ยนไปจนเหมือนเดรัจฉาน ช่างเป็นความทรงจำ
ที่น่าสยดสยองยิ่งนัก

พวกจอมเวทเรียกคนผู้นี้ว่าหมายเลข 329 ซึ่งอาจจะ
หมายถึงตัวอย่างการทดลองลำดับที่ 329

หมายเลข 329 แข็งแรงมากจนต้องใส่เครื่องพันธนาการเอาไว้ทั่วทั้งตัว เมื่อไรที่สบโอกาส เขาจะพยายามกัดทิ้งมนุษย์ และหลายครั้งก็ทำสำเร็จจนทำให้พวกจอมเวทบาดเจ็บสาหัส

“บ้าเอ๊ย คราวนี้มันกัดเจ็ด”

“ถึงพวกที่ได้สูตรไปจะไร้เทียมทานขนาดไหนก็เถอะ แต่ไร้สติขนาดนั้นมันคุ้มแล้วหรือที่จะได้พลังไปนะ มันคุ้มสติตัวเองไม่ได้ด้วยซ้ำ”

การทดลองที่มารีแอนน์ได้เข้าไปมีส่วนร่วม คือการใส่ผลึกเข้าไปในตัว หมายเลข 329

วันแรกที่ผลึกเข้าไปในตัวหมายเลข 329 เหล่าจอมเวทต่างโห่ร้องด้วยความยินดี

“ในที่สุดก็สำเร็จ!”

“ท่านพรายคิดถูก! ผลึกคือคำตอบจริงๆ”

“ดูสิ มันอ่อนลงแล้ว!”

ทว่าการใส่ผลึกเข้าไปนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย